

АНТОНІНА ОМЕЛЯНІВНА

вчителька української мови та літератури

Біленської загальноосвітньої школи I-III ступенів

Відмінник освіти України

Жити і вірити в Правду,

Чесно служити людям.

Думать: гірке позаду,

Далі все добре буде!

Педагогічний стаж: 40 років

Вчителька має високий рівень професіоналізму, ініціативи, творчості. Користується здобутками передового педагогічного досвіду. Виробила свій стиль роботи – новаторство, постійний пошук, вдосконалення своєї майстерності притаманні її вчительській діяльності. Особливі риси її педагогічної майстерності – вміння цікаво, дохідливо подати програмовий матеріал, невимушено спілкуватися з учнями, прищеплювати вихованцям інтерес до знань і навички до самоосвіти.

Небайдужість, принциповість, справедливість, емоційність, готовність допомогти – її особисті риси .

Сенс життя: Ніколи не зістаритись душею.

Життєве кредо: «Щоб зворушувати, треба самому бути зворушеним. Щоб радувати, просвітлювати душевний світ., треба нести просвітленість у своєму серці, а серце нести високо». О. П . Довженко .

Світ захоплень: писати вірші, вишивання, шиття.

Антоніна Омелянівна вірить, що її вихованці будуть

справжніми патріотами

Вірші

Першій вчительці

Зошити й книги...

Завжди ти з ними...

Я згадую мить, незабутню донині,

Коли ти ввела нас у сонячний клас.

І звідси світ новий відкрився для нас.

Були ми тоді ще такі малюки,

Із ляльками гралися всі залюбки.

А ти, нам відкривши двері в світ новий,

Вела вже про інше цікаві розмови.

Навчала читати, навчала писати

І рідную землю в піснях величати.

Учителько перша, ти нам незабутня,

Це ти відкривала нам двері в майбутнє,

Це ти нас учила батьків поважати,

З доріг повертатись до рідної хати.

Земле України

Земле України, Тарасовий краю,

Милішого місця у світі не знаю.

Люблю тебе, земле, свій отчий поріг.

Поет наш Шевченко таке заповів.

Не вмере душа наша і воля не вмере.

Кобзар для посіву нам землю оре,

Щоб сіяти слово дзвінке й милозвучне,

Щоб виорать нам лиш щасливе майбутнє.

Квітень

Легким вітром впав на землю

Місяць квітень, місяць – легінь.

Одягнув ліси в зелене,

Запитав, чи є у мене

Чим засіяти город,

Щоб восени без перешкод

Все зібрати, заховати,

Запаси на зиму мати.

О такий от місяць квітень.

Одягнув у зелень віти,

Прикрасив сади квітками.

Легко падає вітрами

На луги, ліси, поля –

Квітне, квітне вся земля.

Звідси нас дорога в світи повела

Споришева стежечка, чебрецеві острови...

Дні мого дитинства, де ви?

Стежечка, стежечка за селом,

Озеро виблискує, ніби скло.

Тут джерельце в траві блистіло,

Освіжало в спеку не раз наше тіло.

Ми лягали ницьма там, де трава,

Й пили прохолоду із джерела.

І, здається, силу й життєві вдачі

Ми взяли з цих країв лелечих.

Дні дитинства давно минули,

Але ми їх ніяк не забули,

Не забули стежечки й джерела.

Звідси нас дорога в світі повела.

* * *

На поля вітер кинув строкату торочку,

Всі дерева вдягли вишивану сорочку.

У повітрі літає «бабине літо»,

За селом над канавою врунисьця жито.

Пожовтіла трава на полях, потемніла,

Лелек згряя сумних попрощатися сіла,

Журно клацають птиці своїми дзьобами,

Бо не хочеться їм так прощатися з нами.

Бо болотечко це – то їх рідна земля,

Де літає щоліта пташина сім'я.

Тут навчають лелеки малечу літати,

Щоби звідси дістатись до рідної хати.

До гніздечка, що там, на старих осокорах.

Скоро вирости діточки, скоро...

Згряя журливо у небо злітає,

Бо кращого місця ніде більш немає.

Теплу землю знайдуть за морями,

А весною всі знову зустрінуться з нами.

І їх тепло зігріє рідна земля,

Яка силу дає їм і окриля.

В Україну він линув у снах

М. С. Дуляницькому

Болота, болота і піски, і ліси...

І ніжнішої, мабуть, немає краси.

Край Поліський згадав він далеко.

Снилось: в небі синьому білий лелека,

Журавлі над селом пролетіли,

На болотечко ріднее сіли.

«Кру...кру...кру...», - линув спів їх в блакиті,

Спів, що був таким рідним в цім світі,

Бо це згадка про миле Полісся.

Не знайшлося малому там місця.

У далеких снігах, наче загнаний птах...

В Україну він линув у снах.

Тепла мами рука

Берегла малюка.

В Україну дорога нелегка.

З загатованих вікон дивився на світ,

Научиться ділити одну радість на всіх.

Україна була ой далеко!

Як підріс, то дізнався,

Що мав боровся за волю України.

І приходив не раз він до нього у снах

І пояснював рідному сину:

«Я за волю України боровся в боях ...

Ось така перед нею провина».

* * *

Жити і вірити в Правду,

Чесно служити людям.

Думать: гірке все позаду,

Далі лиш добре буде.

* * *

Лебеді, лебеді прилетіли

І на наших озері сіли.

Плавали, купалися в воді чистій,

Ніби зупинилися тут навмисне.

Вимивали пір'ячко чисто – чисто.

Крапельки водички, немов намисто.

Стрепенули крилами гарно – гарно:

Плавали, купалися то ж немарно.

Гордими голівками покрутили,

Припливли до берега й зупинились.

Подавали звідси свій ніжний голос

І знялися в небо, зробивши коло.

Колядка

Подай, Боже, єдність нашій Україні.

Радуйся , радуйся, народе,

Рік Новий народився

Пошли мирне небо і ясне майбутнє.

Радуйся, радуйся, народе,

Рік Новий народився.

Пошли нам здоров'я і добрий достаток.

Радуйся, радуйся, народе,

Рік Новий народився.

Господи Всевишній, вбережи Україну.

Радуйся, радуйся, народе,

Рік Новий народився.

Господи Всевишній, вбережи Україну.

Радуйся, радуйся. Народе,

Рік Новий народився.

Вбережи Україну як міцну родину.

Радуйся, радуйся, народе,

Рік Новий народився.

Гімн школи

Мрієм вчитися і будувати України □ майбутнє □ ясне

Ми у школу ідемо щоранку.

Щоб все знати і все розуміть.

І трудитися безперестанку,

Щоб завжди все нам добре уміть.

Приспів

Вчителі нас стрічають у школі,

Відкривають нам двері до знань,

Щоб в житті не спіткнутись ніколи,

То ж учитись одне із завдань.

Вранці поїзд засвище голосно –

Спішимо зразу всі на урок.

Чи то сонячно, чи то морозно.

Біжимо, ширше ставимо крок.

Мрієм вчитися і будувати

України майбутнє ясне,

Школу рідную не забувати.

Нас вона у життя поведе.

Ветеранам

Шумлять, хвилюються берізки,

Весною ронять чисті слізки.

Мабуть, згадують війну,

Той час, що вже давно минув.

Стежки, стежки ви лісові...

Скажіть, повідайте мені,

Хто тут за землю рідну впав,

Хто з ворогами воював?

Вклоняємось ми тим, хто тут

Наш край звільняв від ворожих пут.

Хто геть фашистів відігнав.

Вам, сивочолі ветерани,

Не раз болять ще давні рани.

Спасибі вам, що воювали,

Що сонця погасить не дали.

І всі дерева у борах

Були тут свідками атак.

Проходим тут ми знов і знов,

Несе́мо шану і любов.

* * *

Якщо у житті тобі щось не вдасться,

То не кажи: « Нема в мене щастя».

Щастя – це в добрім здоров’ї у світі цім жити,

Бачити сонце,

Зорі лічити.

Дітьми гордиться

Внуків плекати,

Більше радіти, а не стогнати.

Щастя – це просто на світі жити.

Це просто вміти життя любити.

Скоромовки

Як купила Міла мила,

То щодень обличчя мила.

Муха, муха – цокотуха

Сіла Мишкові на вухо.

Комариха комара до роботи запрягла.

Разом тісто замісили, разом пироги ліпили.

Не робила Міла діла

І учитись не хотіла.

Хоч нічого не уміла,

Зате з апетитом їла.

Маленький щупачок

Попав діду на гачок.

Дід зняв щупачка

Із рибацького гачка.

Загадки

Не пташка, а літає,

Не співає, а гуде.

Зло на нього кожен має.

Він зника, як дощ іде.

(Комар)

Як сердитий, то гуде,

Сонцем обігрітий - ніжить.

Хмари гонить – дощ іде,

Розжене – то сонце світить.

(Вітер)

Бачить добре серед ночі,

Має великі, як окуляри, очі.

(Сова)

Довгий ніс має,

Ним машини піднімає.

(Підйомний кран)

Життя – швидка коротка мить...

І пролетить, і прошумить...

Здається жив. А ще й не жив!

І щось зробив, і не зробив...

Життя – стрімка коротка мить.

Лови, бо ж швидко пролетить!

***

Зимова паморозь волосся вкрила,

Пройшли роки так швидко, так невпинно.

І де ж та молодість, весна моя де ділась?

Вже й літо тихо-тихо відлетіло.

Літа до осені схилились

В житті моєму притомились.

Гукаю: де ви, мрії молодії?

Де загубились втрачені надії?

Вже внуки щебетом тривожать душу,

За їх майбутнє піклуватись мушу.

Та хочеться, щоб все що не збулося,

В житті внучат напевне удалося.

2011р.